

ФРАНЦ КАФКА БРАТОУБИЙСТВО

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 1982

chitanka.info

Установи се, че убийството е извършено по следния начин:

В лунната вечер Шмар, убиецът, застанал към девет часа на ъгъла, покрай който Везе, жертвата, трябвало да завие от улицата, където се намирала кантората му, в улицата, на която живеел.

Студеният нощен въздух пронизвал всекиго до кости. А Шмар бил облечен само в лек син костюм; при това сакото му било разкопчано. Ала той не усещал хлад; а и през цялото време се движел. Смъртоносното си оръжие, наполовина щик, наполовина кухненски нож, той стискал в ръка съвсем открито. Повъртял ножа на лунната светлина, острието блестяло; това не задоволило Шмар; той го ударил в каменната настилка тъй, че се разлетели искри; после навярно съжалил и за да заглади нащърбеното, заточил острието в подметката на обувката си, все едно че настройвал цигулка; докато стоял така на един крак, приведен напред, той се вслушвал едновременно в скриптенето на ножа по обувката и в злокобната странична улица.

Защо е търпял всичко това рентриерът Палас, който наблюдавал през прозореца си от втория етаж на близката къща? Можеш ли проумя човешката душа! Вдигнал яката на халата си, стегнат с колан около дебелия му корем, той само клател глава и поглеждал надолу.

А отсреща, пет къщи по-нататък, госпожа Везе с наметната върху нощницата лисича шуба надничала през прозореца за мъжа си, който този ден необичайно закъснявал.

Най-после дрънва звънчето над вратата в кантората на Везе, прекалено силно за подобно звънче, звукът се понася над града, издига се към небето и Везе, работил усърдно до късна вечер, напуска сградата, още невидим откъм тази улица, но вече известил за себе си посредством звънчето; каменната настилка отмерва спокойните му крачки.

Палас се навежда далеч напред; не бива да изпусне нищо. Успокоена от звънчето, госпожа Везе захлопва прозореца си и стъклата издрънчават. Шмар обаче коленичи; тъй като засега той няма други голи места, притиска само ръце и лице към камъните; там, където всичко е смръзнало, Шмар гори в огън.

Точно на границата, която разделя двете улици, Везе се спира и се обляга на бастуна си, който вече е минал зад ъгъла. Малка прищявка. Примамило го е вечерното небе — тъмносиньо и златно. Той безгрижно го съзерцава, безгрижно приглажда косата си под

килната на тила шапка; а там горе нищо не трепва, да му предскаже съвсем близкото бъдеще; звездите остават на своите безсмислени, неведоми места. В същност напълно разумно е, че Везе отново тръгва, но тръгва към ножа на Шмар.

— Везе! — изкрещява Шмар, вдигнал се на пръсти, протегнал високо ръка с насочен надолу нож. — Везе, Юлия напразно те чака!

Отдясно в гърлото и отляво в гърлото, а третият удар Шмар нанася ниско в корема. Разпорени водни плъхове издават същия звук, какъвто се чува от Везе.

— Край! — казва Шмар и запокитва ножа, това вече ненужно кърваво бреме, срещу стената на близката къща. — О, блаженство на убийството! Как облекчава и окриля гледката на изтичащата чужда кръв! Везе, стари нощен призрако, приятелю, другарю по чашка, ти се процеждаш в тъмната улична пръст. Защо не си просто пълен с кръв мехур, та да седна отгоре ти и да изчезнеш завинаги! Не всичко се сбъдва, не узряха всички разцъфнали мечти^[1] тежките ти останки лежат тук, недостъпни вече за ритник. Какво означава немият въпрос, който поставяш по този начин?

Палас, задавен от кипналата в тялото му отрова, е застанал сред разтворената двукрила врата на дома си.

— Шмар, Шмар! Видях всичко, нищо не пропуснах!

Палас и Шмар се гледат изпитателно. Палас тържествува, Шмар е объркан.

Наобиколена от народ, с остаряло от ужас лице, насам тича госпожа Везе. Полите на шубата ѝ се разлитат, тя се строполява върху Везе, тялото ѝ под нощницата принадлежи нему, шубата, разстлала се над съпрузите като надгробна трева, принадлежи на тълпата.

Шмар с мъка сподавя пълзящото към гърлото му страшно гадене и притиска уста към рамото на стражаря, който чевръсто го отвежда.

1917

[1] „Не узряха всички разцъфнали мечти“ — из „Прометей“, Гьоте. — Б. пр ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.